

DIRECTORA
ESTHER VERA

DIRECTOR FUNDADOR
CARLES CAPDEVILA

DIRECTOR ADJUNT
IGNASI ARAGAY

DIRECTORA D'INNOVACIÓ I NOUS NEGOCIS
GEORGINA FERRI

SUBDIRECTORS
DAVID MIRÓ,
CATALINA SERRA,
JORDI CORTADA

DIRECTORA D'ART
CRISTINA CÓRDOBA

EDICIÓ PAPER
ROSA RODON
EDICIÓ DIGITAL
FRANCINA BOSCH
POLÍTICA
MAIOL ROGER
INTERNACIONAL
MÓNICA BERNABÉ
ECONOMIA
ÀLEX FONT
SOCIETAT
ELENA FREIXA
DEBAT
TONI GÜELL
CULTURA
LAURA SERRA
MÈDIA
ÀLEX GUTIÉRREZ
ESPORTS
TONI PADILLA
DELEGACIÓ A MADRID
DANI SÁNCHEZ UGART
LLENGUA
ALBERT PLA
FOTOGRAFIA
XAVIER BERTRAL

EDICIÓ DE PREMSA PERIÒDICA ARA, SL

PRESIDENT
FERRAN RODÉS
DIRECTOR FINANCER
XAVIER LINARES
DIRECTORA DE MÀRQUETING
MARIA LLAMBÍ
DIRECTOR COMERCIAL
SERGI GERMÁN
DIRECTOR DE NEGOCI
ORIOI CANALS
DIRECTOR DE TECNOLOGIA
MARC CAMPRDON

C/ DIPUTACIÓ, 119
08015 BARCELONA.
TELÈFON: 93 202 95 95.
ATENCIÓ AL
SUBSCRIPTOR:
93 275 11 10
subscripcions@ara.cat

TEXT LEGAL
Edició de premsa periòdica
ARA es reserva tots els
drets sobre el contingut del
diari ARA, els suplementos i
qualsevol producte de
venda conjunta, sense que
es puguin reproduir ni
transmetre a altres mitjans
de comunicació, totalment
o parcialment, sense prèvia
autorització escrita.

Difusió controlada
per l'OJD

EL DIARI D'AHIR

Fe d'errades: L'ARA agraeix als lectors que ens facin arribar els errors que detectin en el contingut dels articles. Un cop confirmat l'error, l'ARA publica la fe d'errades en aquesta mateixa columna. Podeu fer-nos arribar les vostres esmenes a opinio@ara.cat.

DEBAT

CONSULTEU MÉS ARTICLES A L'ARA.CAT

L'estratègia del no independentisme

“**H**em de fer fora els independentistes del govern”. Ho deia un veterà pasqualmaragallista de renom en una trobada amb afins en començar la primavera. “Com? Pactant amb Ciutadans, que no és catalanista?” La pregunta d'un dels assistents va exasperar, per naïf, el dissertant. “Pactant amb qui sigui”. És només una anècdota, però il·lustra molt bé el grau, profund, d'esgotament que el discurs independentista ha deixat en un segment notable del catalanisme. Un fastigueig que l'independentisme ni vol assumir que ha generat ni hi reflexiona.

El diàleg manllevat resulta diàfan també per comprendre els pactes del PSC a l'Ajuntament i a la Diputació de Barcelona, que, encara que s'argumentin en pro de la “convivència”, no s'han fet per superar els blocs sinó per governar i barrar el pas al competidor puixant a l'àrea metropolitana, ERC. Només cal veure les repulades dels dirigents socialistes per comprendre que el cansament davant el mantra independentista no ha minvat i se segueix veient els seus líders com una colla d'agitadors “nacionalpopulistes”.

Arran dels resultats de les darreres conteses electorals s'ha popularitzat el lema de José Zaragoza “Hemos vuelto”. Un clam d'eufòria d'un PSC que desconeixia si havia tocat fons i també una rèplica al “Vamos” dels cartells de Ciutadans. Ambdós partits comparteixen un electorat que en les properes eleccions catalanes es decantarà majoritàriament cap a la llista de Miquel Iceta. El bescantament no serà, en conjunt, perquè els votants tenen la consciència que cal acabar amb els blocs, sinó perquè els socialistes són avui el vot útil del no independentisme.

En uns comicis a blanc o negre com els del 21-D, votar Arrimadas servia per afermar una posició. Ciutadans, però, és un partit inflexible, i en un sistema parlamentari el vot a formacions incapaces de pactar serveix per bloquejar, però amb majories absolutes inabastables, per a res més. El PSC, en canvi, té experiència de govern i cintura i el votant contrari no ja a la independència sinó sobretot a l'aclaparadora propaganda discursiva del Procés percebrà que és el principal capital per bastir una majoria alternativa a l'independentisme. És per això que

JOAN ESCULIES

HISTORIADOR I ESCRIPTOR

mitjans afins, articulistes i opinadors de la seva òrbita han fet mutis davant el pacte amb el “carlisme”. Era un mal menor necessari per al seu objectiu.

L'estratègia passa ara per situar el PSC al mig i articular un ventall de pactes amb altres formacions o partits satèl·lit. Per exemple, la Lliga Democràtica, que arriba amb una missió concreta: captar pel flanc del centredreta els independentistes temperats amb record de vot convergent que gairebé per no traïr el pujolisme no gosaven votar el PSC, a més d'aquells democratacristians per a qui la inclusió d'un Espadaler a les llistes no és prou per fer el pas.

Joan B. Culla ha escrit unes interessants memòries que ha promocionat amb

el lema de *Blade runner*, “Jo he vist coses que vosaltres no creuríeu...” És probable que a l'historiador n'hi quedin per veure encara algunes que, malgrat l'experiència, tampoc creurà. I és que en aquest mapa d'aliances al voltant dels socialistes per descavalcar l'independentisme també s'hi convidarà els comuns –la predisposició del sector més antinacionalista procedent d'ICV és evident– i també –i no és una paradoxa– els sobiranistes del PDECat que es plantegen un model assimilable al PNB. Els estrictes hereus de CDC que, descontents amb la liquidació del partit i del seu espai, veuen les limitacions electorals i programàtiques d'un ‘rassemblement’ a l'entorn de Puigdemont.

L'estratègia del no independentisme no passa per reconèixer el bloc opositor i plantejar-li un referèndum pactat. Es tracta d'aprofitar que l'independentisme, en comptes de consolidar el seu espai per mitjà de la gestió, continua analitzant el present no pas a partir de com són les coses sinó de com es voldria que fossin. Per això demana un pacte de claredat quan la realitat és una altra –i molt dolorosa per a aquells que pateixen les conseqüències penals de l'octubre del 2017–, i és que, com a mínim, mentre les majories no canviïn no hi haurà referèndum.

L'independentisme mira el Quebec, però oblida que a les files socialistes hi ha molts experts en el federalisme canadenc. Avui el jovent quebequès s'ha allunyat de les posicions independentistes. A Catalunya tenim una capa de la població d'edat avançada mobilitzada pel Procés, però un vot més jove molt volàtil. L'Estat –per bé que amb l'actuació vergonyosa dels cossos i forces de seguretat l'1-O i disposat a assumir els costos que calgui, com va augurar el malaurat Alfredo Pérez Rubalcaba–, ha aguantat l'embat independentista.

El que proposen el PSOE –el partit clau en la vertebració de l'Estat en els darrers 40 anys– i el PSC no és incendiar Espanya plantejant un plebiscit, sinó “pactar amb qui sigui” a Catalunya per desincentivar des del poder amb polítiques la part de votants independentistes estrictament necessaris perquè l'independentisme no governi i deixar per perduts la resta mentre els seus líders entren en combustió tot sols, que és el que s'ha fet al Quebec.

GETTY

El PSC no planteja un plebiscit, sinó “pactar amb qui sigui” per desincentivar la part estrictament necessària de votants independentistes